

HỒI THỨ TÁM

Quá tr ờng thành ngộ tiểu cô n ờng
 Nhập hỏ huyết cứu nguy phụ mẫu

Địa hình Tây Hạ có đến ba phần tư là núi và cao nguyên nên càng về hướng Bắc đường đi càng khó khăn hơn. Những thảo nguyên khô cằn mênh mông khiến con người cảm thấy mình nhỏ bé và lạc lõng.

Xa xa, những ngọn núi đá trụi khiến cảnh vật thêm hoang vắng. Về khí hậu, vùng này cũng nổi tiếng thiên hạ vì mùa đông kéo dài cho đến tận tháng năm.

Trong bài Xuân Biệt của Chương Kiệt đời Đường có bốn câu thơ :

*Liễu mạnh tuy nhiên phong niếu niếu,
 Thông hà do dự tuyết man man,
 ân cân mạc yếm điêu cừ Trọng
 Khứy Phạm Tâm Biên ngũ tuyệt hàn !*

(Tạm dịch)

*Bờ Nam gió vẫn rung rinh liểu
 ải Bắc mịt mờ tuyết chữa tan.
 áo cừ đừng ngại mang theo nặng.
 Sợ gặp tam biên rét tháng năm.*

Cuối tháng tư, bọn Tống Thu còn cách Vạn Lý Trường Thành ba trăm dặm đã thấy tuyết rơi. Giờ này ở Trung Nguyên là đầu hạ, vầng dương chói lọi, khí trời nóng bức. Thế mà nơi đây vẫn chưa thấy bóng xuân sang.

Lúc khởi hành, Tống Thu đã cười thâm khi thấy Lãnh Diện Thái Tuế mang theo áo bông cừ. Nay chàng mới biết kiến văn mình còn nhỏ hẹp.

Ba ngày sau, bọn chàng vượt ải Linh Vũ. Đang là thời bình nên cửa ải mở ra, ngựa xe qua lại chở hàng xuôi ngược lưu lượng không bằng Ngọc Môn Quan nhưng cũng thấy là tấp nập.

Bên kia chỉ là một trấn lớn. Nơi tập trung hàng hóa để chờ giờ khai quan mỗi sáng ải chỉ mở cửa từ đầu giờ Thìn đến cuối giờ Thân. Như vậy, khách thương hồ nào nhập quan ngoài giờ qui định đều phải dừng chân ở trấn Sa Phồn này. Ngược lại, đám lái buôn xuất quan vào buổi chiều cũng nghỉ ngơi tại đây để chờ sáng. Trừ những đoàn xe ngựa đông đảo, có người bảo vệ mới dám đi đêm.

Bọn cướp trên sa mạc tàn nhẫn hơn hẳn đồng nghiệp ở Trung Nguyên. Nơi đây là bìa của hoang mạc Đại Qua Bích rộng lớn dù thuộc lãnh thổ ngoại Mông nhưng phần lớn các

kiến trúc trong trấn lại thuộc về người Hán. Dân Mông dường như không có khiếu kinh doanh. Quán ăn, khách điểm, hiệu buôn do người Hán làm chủ .

Ngay cả trong kỹ viện cũng có rất ít gái Mông. Họ cục mịch, thô lậu nên không hài lòng khách làng chơi. Chính khách lái buôn người Mông cũng khoái gái Hán hơn. Có thể họ thích được hầu hạ tốt, nhưng cũng có thể họ muốn trả thù dân tộc. Nên văn minh Trung Hoa khiến dân Mông mặc cảm.

Điêu Kim Cừu đã từng theo sư phụ là Toán Mệnh Diêm La sang Mông Cổ để tìm Dịch Môn chủ. Họ đã lùng sục ở đây suốt hai năm vô ích. Tuy nhiên nhờ vậy mà họ Điêu rất giỏi tiếng Mông.

Gã dẫn Tống Thu và Linh Hồ vào một tửu quán rộng rãi ở giữa trấn. Đất sa mạc không thiếu nên chu vi quán này rất rộng. Mé hữu là cả một bãi đất trống để đậu xe và nhốt ngựa. Nhiều đoàn thương buôn có đến cả chục chiếc xe hàng. Chung quanh trông đầy đặc những hàng dương để chống cát sa mạc đôi lúc thổi đến tận đây, còn lúc bình thường, gió cũng đầy cát bụi. Cơ ngơi này làm toàn bằng gỗ tằm trên là nơi nghỉ trọ. Đối diện là một hiệu buôn lớn bán những người muốn vượt qua hoang mạc.

Ba người giao ngựa cho tiểu nhị rồi vào quán dùng cơm. Rượu của người Mông cay nồng nhưng không chút hương vị, do đó giá một vò rượu Trung Nguyên đắt gấp năm lần bình thường.

Lão chủ quán cười hên hêch nói :

- Bốn điểm còn một vò Sơn Tây Phần tửu lâu năm, giá huy hơi cao nhưng rất xứng để ba vị Đại gia thưởng thức.

Linh Hồ cười cợt:

- Một vò thì không đủ ướt môi. Lão không thể tìm đâu ra vò nữa hay không?

Lão già hân hoan đáp:

- Tam vị cứ yên tâm, tiểu nhân sẽ cho người đi lùng sục, mua lại của các quán khác

Bỗng lão phát hiện chàng công tử trẻ tuổi kia loé ánh hào quang. Lão rùng mình nghe cảm giác sợ hãi lan khắp chân thân, vội quay lưng đi mất.

Độc Thủ Linh Hồ thở dài :

- Mỗi lần môn chủ động nộ chính thuộc hạ còn chẳng dám nhìn vào mắt người.

Tống Thu lạnh lùng nói :

- Nơi đây là đất lạ bắt tất phải giữ môn qui. Hai người cứ gọi ta là đại ca. Khách giang hồ kết giao không phân bẽ bậc theo tuổi tác.

Lãnh Diện Thái Tuế nở nụ cười hân hoan hiêm hơi lần thứ hai. Trước giờ gã chỉ cười nhạt hoặc cười khẩy. Cố Môn chủ Dịch Khúc Quân dù là anh em kết bái với Tứ Hộ pháp nhưng từ lúc lên làm Môn chủ chẳng bao giờ cho họ gọi mình bằng Đại ca.

Độc Thủ Linh Hồ cũng vậy, gã khoan khoái vòng tay, cùng họ Điêu cất tiếng:

- Đại ca .

Danh từ này trong võ lâm dùng để chỉ người đứng đầu một nhóm vừa hàm ý tôn kính, vừa đậm đà tình nghĩa. Điêu Kim Cừu xuất thân hạ tiện, lại có quá khứ đầy tủi nhục nên

mặt lạnh như tiền. Nay được môn chủ xem như huynh đệ, gã cảm thấy mình cao quý hơn, mặt cảm vui đi. Gã nâng chén nói :

- Đại ca ! Tiểu đệ xin hầu đại ca một chén.

Thân phận mới cũng như chiếc áo mới, ai cũng muốn khoe, Linh Hồ uống xong phần khởi nói theo :

- Đại ca ! Đến lượt tiểu đệ mời Đại ca.

Đường Thái Bạch xuất thân thế gia, vợ gã cũng là con nhà khuê các, xinh đẹp và được giáo dưỡng chu đáo. Nhưng con người tưởng như toàn bích ấy đã phản bội gã. Từ ấy, họ Đường căm ghét mọi nữ nhân. Tuy nhiên, Bách Lý Tổng Thu đã làm gã sủng sớt. Dung mạo và tài trí của chàng vượt xa gã nhưng lại chọn vợ khiếm khuyết. Cốc Thượng Sương thì câm, Hồng Lăng Phượng thì bị người đời chế giễu là quái nhân. Gã chợt thức ngộ rằng tình yêu là sự thủy chung, không đến từ nhan sắc toàn mỹ và gia phong lễ giáo.

Ba người đang bàn bạc, bỗng nghe Ô Vân Cái Tuyết hí vang ngoài bãi cỏ Linh Bồ và Lãnh Diện lập tức buông đĩa chạy ra. Tổng Thu cũng lững thững rời bàn.

Trên lưng thân mã, một thiếu nữ mặc y phục Mông Cổ đang cố giữ chặt dây cương để không rơi khỏi mình ngựa. Vân nhi cất cao hai vó trước rồi lại tung hai vó sau, cố hát cho được kẻ lạ mặt. Tiếng hí của nó làm những con ngựa khác sợ hãi.

Bọn Tổng Thu thản nhiên đứng nhìn, chàng đã nhận ra thuật kỵ mã của thiếu nữ kia rất cao cường nên muốn thử xem Vân nhi hung mãnh đến bậc nào?

Nửa khắc sau, thiếu nữ kiệt lực, bị hát bay khỏi yên lặn xuống mặt cỏ. Tuấn mã giận dữ giáng mạnh hai vó trước xuống thân hình nàng, định đâm chết tên trộm ngựa.

Bọn lái buôn sợ hãi thét lên. Nhưng Tổng Thu đã như làn gió thoảng lướt đến chụp lấy móng ngựa. Chàng khẽ quát rồi đẩy nó về phía sau. Tuấn mã nhận ra chủ, mừng rỡ liếm mặt chàng. Thiếu nữ xanh mặt, lồm cồm đứng dậy. Đôi môi tái nhợt gượng cười phân bua :

- Mong công tử tha lỗi. Tiểu muội yêu thích ngựa từ nhỏ, nay gặp thân mã lưng danh thiên hạ, không dẫn được lòng say mê nên nhảy lên lưng cười thử chứ không hề có ý trộm cắp.

.....

- Chẳng lẽ công tử lại nỡ bỏ rơi một cô bé yếu đuối giữa sa mạc mênh mông hay sao ? Lỡ gặp cường đạo thì tiểu muội biết đối phó thế nào đây ?

Tổng Thu bèn quắc mắt, chiếu đôi nhãn quang rợn người vào mặt thiếu nữ.

Chàng chậm rãi nói :

- Tại hạ còn đáng sợ hơn bất cứ tên cường đạo nào. Thiếu nữ rùng mình, lắc đầu xua đuổi cảm giác sợ hãi. lát sau nàng bật cười :

- Công tử chỉ cố tình dọa nạt tiểu muội đấy thôi. Nếu là ác nhân, công tử đâu lao vào vó ngựa mà cứu kẻ trộm ngựa của mình ?

Độc Thủ Linh Hồ cười bảo :

- Cô nương định về đâu mà lại đòi theo bọn ta?

- Nhà tiểu muội cách núi Đại Luân Đại Dật chừng hai trăm dặm về hướng Bắc. Chắc chắn chư vị phải đi ngang núi ấy để đến U Luân Bạch Tố.

Kim Cừ thắc mắc :

- Sao cô lại đoán rằng bọn ta định đi U Luân Bạch Tố ?

Nàng tròn mắt ngạc nhiên :

- Đại Vương Mông Cổ đang chiêu mộ dũng sĩ, đồng thời kén rể. Công tử đây tài mạo song toàn, lẽ nào lại không có ý ấy ?

Tống Thu nhú mày :

- Cô nương chớ đoán bừa.

Giọng chàng sắc lạnh khiến cô gái giật mình, cúi đầu. Tống Thu bỗng có cảm giác tội nghiệp. Cô bé này phải một mình lang bạt chốn gia cảnh không được đầm ấm. Nàng không đáng phải chịu đựng sự khắc bạc của chàng.

Tống Thu dịu giọng bảo :

- Tại hạ là Bách Lý Tống Thu, xin hỏi phương danh của cô nương ?

Nghe giọng hòa nhã, nàng mừng rỡ ngẩng đầu lên, vui vẻ đáp :

- Tiểu muội là Tần Bích San. Mười lăm tuổi. Tổ phụ là người Hán.

Linh Hồ và Lãnh Diện cũng tự giới thiệu.

Nàng không hề tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Tống Thu dù trẻ tuổi hơn lại là Đại ca của hai hán tử tứ tuần này.

Sáng hôm sau, bốn người khởi hành lên phía Bắc. Bích San cột con ngựa què vào sau xe, lên làm xà ích. Được chừng năm dặm, nàng lột yên cương, thả ngựa ra, miệng liến thoắng nói :

- Khu vực này có một đàn ngựa hoang, con vật tội nghiệp này sẽ không phải cô đơn.

Quả nhiên, từ xa trong thảo nguyên vọng lại tiếng hí vang, con ngựa tập tễnh chạy về hướng ấy. Dọc đường, San nhi trở tài nấu nướng. Nàng chế biến những món ăn lạ miệng của người Mông khiến Tống Thu hài lòng. Sự có mặt của cô bé ngây thơ lanh lợi này làm cho đường thiên lý bớt dài. Tiếng cười trong trẻo phá tan vẻ tĩnh mịch vùng hoang mạc. Tài xạ tiễn của San Nhi đáng mặt Dưỡng Do Cơ. Không con vật nào bị nàng nhìn thấy mà có thể thoát được. Nàng là người của sa mạc nên hiểu rõ tính nết của nó. Một hôm thấy vầng dương dụ đi, đằng đông trời đỏ ửng, gió ngừng thổi một cách khó hiểu. San Nhi biến sắc nói:

- Bách Lý Đại ca ! Sắp có bão cát kéo đến, chúng ta phải ẩn nấp may mới kịp.

Nàng nhìn quanh, mừng rỡ đánh xe rẽ sang mé hữu. Mục tiêu của nàng là tảng đá cao hơn đầu người lúc đến nơi, nàng vội vã nói :

- Chúng ta phải tháo ngựa rồi lật xe nằm ngang, chắn bên ngoài tảng đá người và ngựa sẽ núp ở giữa.

Bọn Tống Thu mau mắn thi hành. San Nhi bảo họ trải lều một đầu cột chặt vào xe, một đầu buộc vào cọc đóng dưới chân tảng đá. Hai con ngựa kéo xe mới được mua nên khó dạy chúng không chịu nằm xuống.

San nhi bực bội nói :

- Đường Tam Ca mau thả cho chúng chạy đi.

Bốn người và ba con ngựa chui vào dưới tấm vải lều thì cơn bão ập đến. Tống Thu lần đầu gặp bão cát, chàng không khỏi kinh tâm lạc phách. Trời đất mịt mù, cuồng phong gào thét, cuộn cuộn như muốn giạt tung tấm vải trên đầu. Cát trút xuống nặng trĩu rồi lại bị cuốn đi. Bốn người cố giữ chặt mép lều và trấn an lũ ngựa. Nếu không có tảng đá sau lưng, chắc chắn họ đã bị thổi bay như chiếc lá mùa thu.

Bỗng tuấn mã Ô Vân Cái Tuyết bị cát bay vào mũi. Nó khó chịu đứng bật dậy. Bích San đang ngồi cạnh đấy bị hất văng ra. Con bão lập tức chụp lấy nàng. Thân hình nhỏ bé lăn lóc trên mặt cát, tiếng kêu thất thanh lạc lõng giữa tiếng gió gào.

Tống Thu vội vỗ một chưởng vào trán Vân nhi con vật choáng váng quỵ xuống rồi tung mình theo hướng San Nhi. Chàng đã nhảy đi với cả sức lực của mình. Lại thêm sức đẩy của bãi cát nén tốc độ rất mau lẹ. Tống Thu vượt khoảng cách bốn trượng mới rơi xuống, thoáng thấy bóng San Nhi mờ mờ phía trước, chàng mừng rỡ điểm chân lướt đi. Lại thêm bốn trượng nữa, Tống Thu nhào người chụp lấy cô bé, cả hai lăn thêm một đoạn, Tống Thu mới trụ lại được, chàng nằm ngửa hai chân thọc sâu xuống cát, tay xiết chặt San Nhi vào bụng.

Cô bé đã hoàn hồn, vòng tay ôm lấy cổ Tống Thu. Dầu trong cảnh hiểm nghèo, nàng vẫn ý thức được rằng mình đang nằm sấp trên người một nam nhân. Bích San không thể mở mắt, nàng gục mặt vào vai Tống Thu để tránh cát Lúe này, tiếng gọi thảm thiết của Lãnh Diện và Linh Hồ vọng lại :

- Đại ca ! Môn chủ !

Tống Thu vội bảo :

- San Nhi. Ta lật sấp xuống, nàng trèo lên lưng và cố bám cho chặt.

Lát sau, San Nhi đã ở trên lưng chàng. Tống Thu quay mặt về hướng bọn thuộc hạ , vận công quát lớn :

- Ta và San Nhi còn sống !

Hai gã sát thủ chỉ nghe rất nhỏ vì ngược gió nhưng cũng yên tâm chờ đợi Họ luôn tin tưởng vào bản lãnh của chàng.

Tống Thu cảm tay chân xuống mặt cát, lấy điểm tựa đẩy thân hình lết đi như loài bò sát. Chàng chăm chú vào công việc khó nhọc của mình nên không cảm thấy gì. San Nhi thì khác, bụng dưới của nàng đặt trên mông Tống Thu. Có chàng, nàng hoàn toàn yên tâm rằng sẽ thoát nạn nên chẳng hề lo lắng gì. Tâm hồn người xử nữ bỗng bình theo những va chạm đầu đời.

Hai khắc trôi qua tưởng chừng như thế kỷ, cuối cùng, Tống Thu cũng về được đến nơi. Chàng định hướng được là nhờ tiếng khích lệ của Linh Hồ. Gã đứng xuôi gió nên mới có thể mở mắt ra nhìn. Bích San thẹn thùng đến mức chẳng dám nhìn ai. Nàng ngồi giữ chặt lấy cánh tay chàng, giả đồ mệt nhọc, gục đầu vào vai người trong mộng.

Nửa canh giờ sau bão mới tan nhưng hoàng hôn đã xuống. Tống Thu quyết định hạ trại nơi này. Đầu óc của ai cũng len lúe dơ bẩn nên San Nhi phụng phịu nói:

- Tiểu muội không chịu được cảm giác ngứa ngáy vì bụi bặm. Xin đại ca ban cho một túi nước để tắm. Cách đây chừng hai chục dặm có một ốc đảo sáng mai chúng ta sẽ có đủ nước đi tiếp.

Mấy ngày qua Tống Thu đã xem nàng như người em gái nhỏ nên rất yêu thương. Lúc nàng bị bão cuốn đi chàng đã lao theo mà không nghĩ đến sống chết. Lẽ nào giờ đây lại tiếc một túi nước.

Sau khi thấy chàng gật đầu. Nàng mừng rỡ đem túi nước ra phía sau tảng đá. Túi da chỉ đựng chừng hai chục cân nước, muốn tắm kỹ cũng chẳng được, chỉ lát sau Bích San đã trở lại. Đương nhiên nàng không dám gọi đầu, chỉ rửa mặt và thân thể. Đường Thái Bạch đang nhóm lửa ngừng lên nói đùa:

- Trong sa mạc nước quý hơn vàng. Nay San Nhi được tắm là sướng hơn công chúa Mông Cổ.

San Nhi bật cười :

- Cũng nhờ tiểu muội có được một vị đại ca hào phóng đấy thôi.

Nàng bước đến Tống Thu cúi xuống dùng khăn ướt lau mặt và cổ cho chàng. Điều Kim Cừ nháy mắt với Linh Hồ rồi mỉm cười.

Đêm ấy, trời rét hơn thường lệ đông củi ít ỏi tàn lụi sớm. Cuối canh ba Tống Thu phát hiện có tiếng chân ngư, bước nhẹ . Chàng hé mắt ra nhìn, thấy Bích San đứng tần ngần, tấm thân nhỏ bé run lên vì lạnh. Lát sau, nàng rón rén bước đến, chui vào chăn của chàng.

San Nhi thì thầm :

- Tiểu muội lạnh quá !

Tống Thu vốn nghĩ nàng còn quá nhỏ nên kéo chăn đắp kín hai người. San Nhi rúc đầu vào tấm thân nồng ấm kia mà thiếp đi.

Linh Hồ và Lãnh Diện dậy sớm, họ phát hiện Bích San đang nằm cạnh Tống Thu. Hai gã lắc đầu mỉm cười.

Trưa ngày mười bốn tháng năm bọn Tống Thu chỉ còn cách núi Đại Luân Đạt chừng hai trăm dặm. Họ định ghé vào một làng Mông Cổ để mua nước và thực phẩm. Nhưng khi đến nơi, thì thấy mấy chục đoàn xe đậu chật cứng trên bãi đất trống giữa làng. Dân Mông và khách thương hồ tùm nãm, tùm ba lú lo trò chuyện. Gương mặt họ đầy những nét sợ hãi.

Tống Thu bảo Bích San và Kim Cừ vào xem thử chuyện gì. Lát sau, họ trở ra, San Nhi liến thoắng kể:

- Đại ca ! Cách đây sáu dặm đường quan đạo phải đi ngang một dải đá dài tên gọi Trường Nham. Dưới chân dải đá ấy có mấy vũng trứng, cây cối độ hơn trăm bao quanh hồ nước. Sáng nay, đột nhiên xuất hiện bốn con quái vật Chúng trằm mình dưới nước, chờ khách lữ hành đi ngang là tấn công, người ngựa gì cũng ăn sạch.

Linh Hồ nóng nảy nói :

- Hình dáng chúng thế nào mà gọi là quái vật?

San Nhi tròn mắt diễn tả:

- Tiểu muội nghe họ kể rằng chúng chỉ lớn hơn con ngựa. Chân sau to và dài hơn chân trước. Mồm dài đầy những chiếc răng sắc bén. Chúng chạy rất nhanh, không thua gì ngựa. Da lại dày như da voi, không sợ giáo mác, cung tên. Đặc biệt là chúng rất hung dữ, hiếu sát, dầu mới ăn no cũng vẫn giết người.

Tống Thu cười nhạt :

- Để ta xem da lũ quái vật này dày đến cỡ nào ?

Chàng thúc ngựa vòng qua làng, đi về hướng Bắc. San Nhi rùng mình lên, ngồi trên mông ngựa, vòng tay ôm chặt Tống Thu. Hai gã thuộc hạ lại quay xe chạy theo.

Trong đám khách thương hồ, có một số hào kiệt võ lâm đi theo áp tải hàng. Thấy có người dám đi tiên phong họ rút vũ khí thắp bùng.

Còn cách chừng nửa dặm đã nghe tiếng kêu quái dị của chúng. Tiến thêm vài chục trượng nữa, chàng xuống ngựa bảo thủ hạ :

- Hai người theo ta tiêu diệt quái thú. Nhưng nếu là chúng không sợ đao kiếm thì phải lui ngay, không được sính cường.

Hai gã gật đầu tuân lệnh, bước theo Tống Thu. Bích San ở lại, nắm dây cương trấn Mã Ô Vân Cái Tuyết, lòng lo lắng khôn nguôi.

Tống Thu quát vang như sấm, dụ cho lũ quái vật xuất hiện. Nghe tiếng người, cả bốn con rời hồ nước bò lên đường quan đạo. Hình dáng chúng quả như lời Bích San kể lại. Tống Thu thâm nghĩ rằng đây là những con thú thời thượng cổ còn sót lại. Chàng lướt nhanh đến vung kiếm bổ vào đầu một con. Chiêu kiếm cực kì nhanh nhẹn nên quái thú không thú không tránh khỏi. Nhưng đòn này chỉ khiến con vật thêm hung tợn, nó nhảy bổ vào ngoác chiếc mõm đầy răng, định cắn tay chàng. Ba con còn lại cũng xông vào Lãnh Diện và Linh Hồ. Hai gã múa tít trường kiếm, chém liên mấy nhát vào thân con vật. Quái thú không bị thương nhưng thấy đao nên nổi giận, vươn chiếc cổ dài và hàm răng đáng sợ về phía đối phương.

Tống Thu biết quái thú không sợ đao kiếm, chàng quăng luôn vũ khí, tung mình lên không dùng Thiên Lôì Thần Chưởng tấn công. Con thú trúng đòn rú lên như tiếng heo kêu, sợ hãi lùi lại. Chàng phấn khởi bồi thêm một chưởng. Quái thú khôn ngoan rút đầu né, tránh. Chưởng kinh đập vào lưng nó, phát ra tiếng kêu như vỗ lên mặt trống.

Tống Thu đánh hụt, nổi giận xông tới, song chưởng liên tiếp vỗ vào ngực quái vật. Con thú choáng váng thét lên inh ỏi. Chàng ập đến vung tả thủ , Nha Ngư Hoàn trong tay cắt đứt cuống họng nó. Một vòi máu hồng tanh tươi phun ra, quái vật lao đảo rồi gục ngã.

Bích San và bọn hào khách thấy chàng giết được hai con, mừng rỡ vỗ tay reo hò. Độc Thủ Linh Hồ phóng độc châm vào mắt quái thú rồi chọc kiếm vào miệng nó. Con vật đau đớn lông lên hết đầu bẻ gãy trường kiếm rồi ngoác miệng táp họ Đường. Tống Thu kinh hãi phi thân đến, vung chưởng đánh bạt cái mõm khủng khiếp sang một bên. Bàn tay chàng dòn đầy chân khí nên cứng như thép và nặng như búa tạ. Xương đầu quái thú đập nát tựa như gỗ mục. Còn con cuối cùng đang áp sát Điều Kim Cừu. Thái Tuế chém liên mấy chục nhát mà không làm gì được con vật. Gã nổi xung, lừa thế phóng đoản kiếm vào mắt nó. Não bộ bị phá hủy, con vật khuyu xuống lìa đời.

Bích San hân hoan chạy đến nắm tay Tống Thu :

- Đại ca trèo lên lưng quái thú khiến tiểu muội rụng rời cả chân tay!

Giọng nói và ánh mắt chan chứa yêu thương khiến chàng cảm kích và khẽ chấn động. Cốc Thượng Sương cũng thường nhìn chàng như vậy. Tống Thu không muốn nghe những lời tán tụng của khách thương hồ, chàng ra hiệu lên đường.

Được vài dặm, thấy bên đường có cây cối và dăm chiếc lều Mông Cổ, bốn người dừng chân xin nước đổ đầy các túi da. Bích San đi vào chiếc lều vải lớn Lát sau trở ra cùng với

một lão già người Mông tóc bạc trắng. Lão chăm chú nhìn Tống Thu, mỉm cười rồi quay vào. Đoàn người lại đi tiếp. Thấy Bích San có vẻ ưu tư, Linh Hồ bèn hỏi :

- San Nhi có tâm sự gì vậy.

Nàng kể với giọng lo lắng :

- Lão già kia nói rằng bốn con Sa Long kia đến từ một ốc đảo nhỏ cách núi Đại Luân Đạt Dật chừng hơn trăm dặm về phía đông. Nơi ấy có một quái nhân tên gọi Sa Thượng Thần Y Tang Luân Tống. Hai năm trước, lão ta tình cờ tìm được năm mươi trái trứng lạ lớn bằng quả dưa. Thần Y bèn dốc sức tìm cách cho trứng nở ra. Nghe nói, cuối năm ngoái lão đã thành công.

Vị trưởng lão Mông Cổ lúc này đã từng được Sa Thượng Thần Y dắt đi xem bầy Sa Long. Lúc ấy chúng chỉ nhỏ bằng con cừu.

Bích San thản nhiên chia tay, không hề lộ chút luyến lưu :

- Tiểu muội phải về nhà ngay cảm tạ tam vị đã chiếu cố lúc dọc đường.

Nàng đi rồi, Linh Hồ buột miệng :

- Thế mà tiểu đệ cứ nghĩ lúc phân ly, San Nhi sẽ khóc lóc ghê lắm.

Tống Thu chợt hiểu mình đã mến cô em gái nhỏ này đến chừng nào. Chàng vào phạn điểm ăn qua loa rồi thúc ngựa đi thẳng đến chân núi.

Ngọn Đại Luân Đạt Dật cao chừng năm, sáu trăm trượng. Cây cối mọc xanh rì, đỉnh và sườn núi nhờ nước của lớp tuyết mà và đông. Vùng chân núi cũng được hưởng những dòng suối nhỏ chảy xuống nên màu mỡ, cỏ cây tươi tốt.

Tống Thu không biết Song Tà ở đâu nên phải gõ cửa Hoàng Sa Sơn Trang mà hỏi thăm. Trước sân, bọn nô tỳ đang lăng xăng quét sân. Một ả thấy khách đến, buông chổi chạy ra. Cô bé giương đôi mắt một mí nhìn Tống Thu chăm chú.

Lãnh Diện hắng giọng rồi nói bằng tiếng Mông :

- Phiền cô nương vào báo với Âu Dương lão tiên bối rằng có Bách Lý công tử xin bái kiến.

Nữ tỳ bật cười rung rinh hai bím tóc trả lời bằng tiếng Hán:

- Âu Dương lão gia tử đã quy tiên mười năm nay, chỉ có trưởng tử của người là Âu Dương trang chủ thôi.

Đám tỳ nữ cũng bỏ cả công việc xúm lại ngắm nghía Tống Thu. Chàng không hiểu nguyên nhân nên khó chịu. Chàng đưa mắt ngắm toàn cảnh sơn trang thâm khen dòng họ Âu Dương không quên nguồn cội. Các kiến trúc đều theo phong cách Trung Hoa.

Trong đại sảnh bỗng vọng ra tiếng nữ nhân:

- Xuân nhi! Sao không mời khách vào ?

Nữ tỳ vội nói :

- Phu nhân đã có lời thỉnh tam vị nhập sảnh.

Ba người theo ả vào trong, phu thê trang chủ đang ngồi bên bàn bát tiên. Trang chủ là một thư sinh, tuổi độ lục tuần, râu ba chòm đen nhánh dài đến ngực. Nữ nhân bên cạnh mặc Hán phục nhưng có lẽ là người Mông. Đôi mắt một mí đã nói lên điều ấy. Tuy nhiên, tướng mạo bà rất tôn quý và phúc hậu.

Tống Thu vòng tay nói :

- Văn bối là Bách Lý Tống Thu nam tử của Thiên Địa Song Tà xin bá kiến nhị vị.

Trang chủ có vẻ hài lòng trước nhân phẩm và dung mạo của chàng. Lão gật đầu, tươi cười bảo :

- Mời công tử và nhị vị hảo hán an tọa. Lão phu sinh trưởng ở đất Mông nên không quen tục lễ ở Trung Nguyên.

Ba người ngồi xuống ghế. Xuân Nhi mau mắn rót trà, đôi mắt nhỏ liếc Tống Thu với vẻ ranh mãnh.

Chàng nhấp hớp trà, đi thẳng vào vấn đề :

- Văn bối nóng lòng muốn biết tin phụ mẫu. Mong trang chủ chỉ giáo cho.

Âu Dương trang chủ chỉnh sắc kể :

- Hai năm trước phu thê lão huynh đến đây phó ước. Nhưng tiên phụ đã qua đời từ lâu, lúc lâm tử, người có dạy bỏ qua hiềm khích với Càn Khôn lão nhân Vì vậy lão phu và Sòng Tà đã kết tình hảo hữu. Họ vui vẻ ở lại đây và ra sức truy tìm Sa Mạc Xà Vương. Hơn tháng trước, họ tìm ra chỗ trú ẩn của Linh Xà. Nhưng lại đụng độ bậc kỳ nhân cái thế. Lão ta có bày quái vật trợ chiến nên đã bắt sống được Song Tà đem giam giữ. Lão phu có đến khẩn cầu nhưng bị từ chối, chỉ cho thăm viếng mà thôi. Nhờ vậy lão phu mới biết Song Tà đã dùng Bảo Mệnh Cửu Trùng gọi công tử đến cứu.

Tống Thu nghe cơn giận dữ xâm chiếm tâm hồn. Giọng chàng lạnh lẽo như sương :

- Lão quái ấy lợi hại đến mức nào mà khiến cho hậu duệ của Hoàng Sa Thần ông phải sợ hãi đến nỗi quên cả tình bằng hữu ?

Âu Dương phu nhân cười buồn :

- Lão ta là Sa Thượng Thần Y Tang Luân Tống sư thúc của thuyết phu. Đó chính là nỗi khổ tâm của bọn ta. Mong công tử lượng thứ.

Tống Thu biến sắc, tạ lỗi :

- Văn bối không biết nên có lời mạo phạm. Xin nhị vị bỏ qua cho.

Âu Dương Trang chủ cười hà hà :

- Không sao. Lão phu vẫn thăm hỏi thẹn về việc này.

Tống Thu nghiêm giọng :

- Nhị vị đâu biết rằng Tang Thần Y có dã tâm rất lớn. Lão ta định dùng bày quái thú để chinh phục các bộ tộc trên đất Ngoại Mông. Sau khi trở thành chúa tể Mông Cổ, lão sẽ xua quân vượt Vạn Lý Trường Thành đánh chiếm Trung hoa. Văn bối đã thề tận diệt lão và bày Sa Long để cứu bách tính hai nước khỏi cảnh binh đao, khói lửa. Nếu trang chủ bắt tội, văn bối cũng đành chịu vậy.

Phu thê Trang chủ kinh hãi nhìn nhau. Âu Dương phu nhân lẩm bẩm :

- Không ngờ Tang sư thúc lại là người đại ác như vậy.

Trang chủ chỉnh sắc hỏi :

- Công tử nghe tin này từ đâu ? .

- Văn bối có một người tiểu muội tên gọi Tần Bích San. Sau khi bọn Văn bối tiêu diệt bốn con Sa Long ở ghềnh đá Trường Nam, có gặp một trưởng lão Mông Cổ. San nhi đã nghe ông ta kể lại dã tâm của họ Tang.

Trang chủ buồn rầu bảo :

- Nếu Ngõa Lạp Từ đã nói ra thì chẳng thể sai được.

Ông giận dữ vỗ bàn, tiếp lời :

- Tiên phụ suốt đời mai danh ẩn tích ở đất Mông Cổ khô cằn này là vì muốn dùng ảnh hưởng của mình dập tắt mọi âm mưu gây chiến giữa hai dân tộc. Nay Trang sư thúc lại đi ngược lại ý chí của người, ta không thể khoanh tay làm ngơ được. Quân tử Đại nghĩa diệt thân, ta sẽ cùng công tử tiêu diệt bầy quái vật và lão họ Tang.

Tống Thu bất giác sinh lòng ngưỡng mộ Âu Dương Trang chủ. Chàng đứng dậy vái dài :

- Văn bối cúi đầu bái phục lòng dạ trung trinh của bậc trưởng thượng.

Trang chủ cười ha hả xua tay :

- Tiên phụ đặt tên lão phu là Âu Dương Hoài Nam để nhắc nhở đến nguồn cội. Lão phu không trở lại Trung Nguyên cũng là muốn nối chí phụ thân.

âu Dương phu nhân dịu dàng nói :

- Tam vị vào sau tám gọi rồi dự tiệc tẩy trần.

Xuân Nhi có vẻ như được đặc phái hầu hạ thượng khách, nàng tươi cười đưa bọn Tống Thu vào trong. Đám gia đình tỳ nữ không hiểu sao lại đứng thành từng hàng, cúi đầu chào khách, ánh mắt họ lộ rõ vẻ hiếu kỳ.

Linh Hồ buột miệng nói nhỏ :

- Lạ thật ! Họ làm như xem mặt Tân lang vậy.

Kim Cừ ứng tiếng :

- Chẳng hiểu Âu Dương Trang chủ có ái nữ hay không nhỉ ?

Tống Thú hừ nhẹ , hai gã sợ hãi im bật.

Trong bữa tiệc, Âu Dương Trang chủ nghiêm nghị bảo :

- Vợ chồng lão phu đã Tôn Bách Lý lão huynh và Cốc Đại Thư làm anh chị chẳng lẽ công tử không thể xưng hô thân mật hơn sao ?

Tống Thu bối rối thưa :

- Vạy diệt nhi xin tôn nhị vị là Thúc thẩm.

Phu nhân hài lòng bảo :

- Đã là người nhà, ta sẽ gọi khuyến nữ ra bái kiến Bách Lý hiền đệ.

Bà gật đầu với Xuân nhi. Ả mau mắn chạy vào trong. lát sau một thiếu nữ mặc đoạn bào màu thanh thiên xuất hiện. Nàng e lệ cúi mặt bước đi, đến tận bàn mới nghiêng đầu thỏ thẻ :

- Tiểu muội là Âu Dương Bích San xin được bái kiến Bách Lý Đại ca và nhị vị!

Cả ba sững sốt nhận ra cô em gái nhỏ của mình. Linh Hồ tủm tủm cười :

- Tiểu thư quả là lợi hại, dám bung mắt bọn ta.

San Nhi đỏ mặt đáp :

- Tiểu muội tình cờ gặp tam vị, đâu thể khai thực lai lịch được. Đến khi biết Bách Lý Đại ca là ái tử của Bách Lý bá phụ thì đã lỡ rồi. Mặt mũi nào mà sửa lời ?

Tống Thu rất mừng khi gặp lại nàng nên không hề bắt lỗi, nhìn Bích San bằng cặp mắt hiền hòa. Trong chiếc áo ngắn tay bó sát này, đôi ngực tròn đầy khác hẳn lúc trước. Chàng thức ngộ ra rằng cô bé này đã bó ngực để có thể nói bớt đi tuổi tác.

Âu Dương Phu nhân kéo ái nữ ngồi xuống cạnh mình rồi dịu dàng nói :

- Khuyển nữ năm nay đã mười bảy tuổi nhưng tính tình ranh mãnh, nghịch ngợm thường ngày vẫn giả nam nhân đi trêu ghẹo mọi người. Tháng trước nghe nói hiền điệt sắp xuất quan nó liền bỏ nhà đi mất ai ngờ San Nhi lại đi đón hiền điệt.

Bích San hổ thẹn ,biện bạch :

- Mẫu thân nói kỳ quá, Hài nhi đi chơi cho khuây khỏa chứ đâu có ý đón Bách Lý Đại ca.

Độc Thủ Linh Hồ Đường Thái Bạch cười hỏi :

- Nhưng sao San Nhi lại biết đại ca ta là ai mà lại theo về ?

Bích San tinh quái đáp :

- Tiểu muội đã từng nghe Cốc bá mẫu kể rằng đại ca có nốt ruồi son nơi thùy chân bên trái.

Trang chủ cười xòa :

- Chứ không phải San Nhi đi xem mặt Tống Thu trước hay sao ?

Bích San vội đưa bàn tay búp măng bịt miệng ông :

- Phụ thân mà nói nữa, Hài nhi sẽ trốn đi luôn đấy.

Phu nhân Âu yếm bảo :

- Thôi được ! Để chờ cứu được Bá phụ và Bá mẫu rồi sẽ tính.

Tống Thu linh cảm rằng có điều bí ẩn trong câu nói của họ. Chàng lo lắng cho song thân nên gạt ý nghĩ ấy qua một bên, kính cẩn hỏi Âu Dương Trang chủ .

- Xin Thúc Thúc cho biết tình hình và địa thế nơi cư ngụ của Tang Thân.

Âu Dương Trang chủ vuốt chòm râu đẹp kể :

- Tang Sơn Trang nằm dưới chân ngọn núi thấp. Bên tả là một sơn cốc thiên nhiên ăn sâu vào sườn núi. Cửa cốc chỉ hẹp chừng hai trượng nên Tang Sư Thúc đã dùng gỗ lớn làm cửa vào, ngăn cho bầy Sa Long không thoát ra ngoài. Hằng ngày ông ta huấn luyện bọn chúng và dùng dục vật để khống chế. Muốn tiêu diệt bọn Sa Long e không phải là chuyện dễ trừ phi có được vài thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn. Tang Sư Thúc sợ lão phu âm thầm giải thoát Song Tà nên đã nhốt họ vào thạch động sau trang Lao thất này có cánh cửa bằng đá rất dày, chốt khóa lại ở bên trong và luôn luôn, có một viên cai ngục túc trực. Song Tà bị giam trong một lồng sắt kiên cố ở tận cuối động.

Tống Thu đề nén cảm giác căm hận, cố tìm ra kế sách giải cứu song thân.

Chàng mừng tượng cấu trúc thạch lao rồi hỏi thêm:

- Dám hỏi Thúc phụ, hệ thống thông gió ở thạch động ấy ra sao.

Trang chủ nhớ lại :

- Trần hang có một hàng lỗ thông gió và thông sáng rộng bằng miệng chén ăn cơm. nhưng trên cánh cửa đá lại có một ô vuông mỗi bề độ gần gang tay để đưa thực phẩm vào cho tù nhân và viên cai ngục.

Đường Thái Bạch thắc mắc :

- Cung bầm Trang chủ, vì sao họ Tang lại bắt giam Thiên Địa Song Tà ?

Âu Dương Hoài Nam buồn bã đáp :

- Tang Sư Thúc đã bắt được Sa Mạc Xà Vương nhưng lại không có công phu Càn Khôn Chân Khí để dung hòa mật Linh Xà thành ba mươi năm công lực. Lão muốn Bách Lý huynh dạy lại môn thần công ấy, Cốc Đại tẩu đã chém Tang sư thúc một nhát rất sâu vào đùi nên lão phu cũng khó mở miệng. Có điều, lão phu đã yêu cầu sư thúc phải đối xử tốt với họ.

Tống Thu dụ giọng :

- Tiểu diệt đã có cách cứu được song thân, thúc phụ bất tất phải áy náy nữa. Sau khi họ hồi phục công lực chúng ta sẽ tiến hành tiêu diệt bầy Sa Long và Tang Luân Tống.

Chàng bèn trình bày kế hoạch cho mọi người nghe. Trang chủ hài lòng tán dương :

- Hiền diệt quả là bậc kỳ tài trong thiên hạ.

o0o

Tối hôm sau , Âu Dương Trang chủ, Bích San và bọn Tống Thu có mặt trên sườn núi phía sau Tang gia trang. Họ nhẹ nhàng lần xuống dưới. Trang chủ và Lãnh Diện Thái Tuế chịu trách nhiệm cảnh giới vòng ngoài.

Bích San Tống Thu và Linh Hồ lần đến phía Thạch lao. Cửa đá khóa ở bên trong nên chẳng có ai canh gác phía ngoài. Độc Thủ Linh Hồ rón rén thổi mê hồn hương vào trong. lát sau, nghe tiếng gã gác tù ngã xuống nền hang, Đường Thái Bạch liền ra hiệu cho Tống Thu. Chàng bèn thi triển công phu Xúc Cốt Du Già Đại Pháp, thân hình rất nhỏ lại như đứa bé lên năm.

Chàng nhảy lên chui qua lỗ vuông một cách dễ dàng. Linh Hồ và San Nhi nép sát vách đá ẩn mình. Cả hai người đều mặc hắc y và đầu trùm kín nên rất khó bị phát hiện. Tống Thu chui được vào trong, lập tức xả công, lục soát thử tên cai ngục. Chàng tìm được chìa khóa liền mở cửa gọi Bích San vào.

Cửa lao được khép lại nhưng không khóa. Chàng vươn tay nhỏ cây đuốc trên vách, cùng San Nhi lướt vào cuối động. Trong chiếc lồng sắt kia chính là phụ mẫu của chàng. Họ nghe động đã ngồi bật dậy. Dưới ánh đuốc, Tống Thu nhận ra hai người gây đi khá nhiều.

Chàng xúc động, lật bao bịt mặt khẽ hô :

- Phụ thân ! Mẫu thân ! Bất hiếu nhi chậm trễ khiến nhị vị phải nóng lòng.

Song Tà vui mừng khôn xiết, giọt lệ già nua ứa ra.

Thái Đàm Thủy liền bảo :

- Thu Nhi ! Sao con lại có thể lọt được vào đây. Cổ Trùng đã báo cho ta biết con ở rất gần nhưng chỉ lo không có cách đột nhập.

Tống Thu lom khom mở khóa lồng, chàng nói với Địa Tà :

- Chuyện dài lắm, xin mẫu thân leo lên lưng Bích San. Hải nhi sẽ công phụ thân.

Địa Tà vui vẻ nói :

- Thì ra cả con dâu ta cũng đã đến.

Tống Thu giật mình chợt hiểu Song Tà đã chọn Bích San làm vợ của chàng.

Hai người công Song Tà ra ngoài. Linh Hồ mừng rỡ rú lên như chim cú, báo hiệu rút quân. Tống Thu giao Thiên Tà cho Lãnh Diện rồi quay trở vào thạch lao. Chàng lạnh lùng điếm vào huyết tên võ sĩ cai ngục, khóa chặt cửa lại rồi thu nhỏ thân hình, chui qua lỗ trống. Như vậy, Sa Thượng Thân Y sẽ không biết tù nhân đã được cứu thoát. Thực phẩm và nước uống mới đưa vào ngày hôm qua, nghĩa là còn bốn ngày nữa mới đến hạn sau.

Năm người phóng như đến chỗ giấu ngựa. Bảy con tuấn mã nương theo ánh trăng trở lại núi. Đại Luân Đạt Đạt. Hai ngày sau, Thiên Địa Song Tà đã hoàn toàn bình phục. Phép điếm huyết của họ Tang không lạ gì với Âu Dương Trang chủ. ông ta chuộc lỗi với Song Tà bằng những nhánh sâm già và những viên linh đơn quý giá.

Trong bữa tiệc mừng, mọi người bàn đến việc tiêu diệt Sa Long và Sa Thượng Thân Y.

Địa Tà bỗng nói :

- Khoan đã ! Trước hết phải lo việc chính danh cho đôi trẻ.

Bà quay sang bảo Tống Thu :

- Thu Nhi. Ta và lão gia đã quyết định hỏi cưới Bích San cho người. Thu Nhi thấy thế nào.

Tống Thu chẳng bao giờ dám cãi lời mẫu thân. Hơn nữa, chàng cũng rất mến Bích San. Tống Thu kính cẩn đáp :

- Lệnh đường đã dạy, hải nhi xin vâng lời. Nhưng e rằng Âu Dương tiểu thư phải chịu thiệt thòi vì Hải nhi đã có hai người vợ ở Trung Nguyên.

Âu Dương Trang chủ cười sang sảng :

- Không sao ! Thu Nhi là bậc anh hùng tài mạo song toàn, khó mà không đa mang tình ái. Quý hồ Thu nhi đối xử cho công bằng là được.

Địa Tà thấy thông gia không câu nệ nên chẳng trách móc Tống Thu làm gì bà chỉ hỏi:

- Hai nàng kia danh tính, lai lịch thế nào ?

Bẩm mẫu thân ! Một người tên gọi Cốc Thượng Sương, có giống máu Miêu Tộc nàng không may mắc phải á tật và mồ côi từ nhỏ. Người thứ hai là Hồng Lăng Phượng, ái nữ của Nam Xương Tiên Cơ. Phượng nội cũng là người mang quái tật, được mọi người gọi bằng Tam Phong Hồ Ly.

Địa Tà rất yêu thương Tống Thu, nay thấy chàng anh tuấn phi phàm mà lấy vợ như vậy y bà sa sầm ai nét mặt :

- Thu Nhi ! Thiên hạ thiếu gì nữ nhân toàn vẹn, sao con lại chọn vợ khó coi như thế ?

Tống Thu chĩnh sắc thưa :

- Bẩm mẫu thân ! Phu thê quý ở tám lòng chân thành và chung thủy. Hài nhi tin rằng mình không lầm lẫn.

Địa Tà tuổi đã hơn chín mươi mà tính tình nóng như lia. Đôi mắt bà tỏa ánh hào quang ghê rợn, định quát mắng Tống Thu.

Linh Hồ và Lãnh Diện vội quì xuống, Thái Bạch nói trước :

- Bẩm lão bá mẫu, nhị vị Môn chủ phu nhân đều xinh đẹp phi thường và đoan trang, thùy mị, một lòng tôn kính trượng phu. Mong lão bá mẫu khai ân.

Kim Cừ cũng nói :

- Tiểu điệt xin lấy cái mạng nhỏ này bảo chứng cho nhân phẩm của nhị vị môn chủ phu nhân.

Tình thế căng thẳng như cung đã giương. Nhưng Âu Dương Phu nhân cười buồn bảo Địa Tà :

- Đàm Đại thư đâu biết rằng tiểu muội cũng là người tàn phế. Đôi tai này đã điếc đặc hơn mười năm nay. Chỉ nhìn miệng người mà đoán ra lời đầy thôi

Địa Tà biến sắc, ngượng ngùng nói :

- Ta thật vô ý, mong Hà muội đừng giận.

Âu Dương Trang chủ cười ha hả :

- Thu Nhi . Lão phu trước giờ vẫn tự hào mình là bậc đại trượng phu hiếm có. Nay xem ra lòng dạ của ta còn chật hẹp hơn người nhiều.

Thiên Tà gật đầu :

- Thế là xong chuyện hôn ước. Thu Nhi mau ra mắt nhạc phụ và nhạc mau.

Tống Thu liền vén áo, bái kiến cha mẹ vợ. Đương nhiên Bích San cũng phải ra mắt Song Tà.

Địa Tà đổi giận làm vui, kéo Bích San vào lòng vuốt ve :

- San Nhi đừng lo. A Nương sẽ không để ai bắt nạt con đâu.

Thiên Tà phá lên cười khiến mọi người cười theo. Họ vui vẻ bàn sang việc Sa Long. Địa Tà then vì lỗi lầm lúc nãy nên dịu giọng bảo o :

- Bây giờ chúng ta đã là thân gia, hiềm khích cũ chẳng nên nhắc đến. Dấu sao Tang lão cũng là sư thúc của Âu Dương lão đệ. Chúng ta chỉ cần giết sạch lũ quái thú là họ Tang sẽ hết đường xưng vương.

Thiên Tà được dịp bĩu cợt :

- Lạ thực. Sao hôn nay bà lại hiền lành như Bồ Tát thế nhỉ ?

Âu Dương Trang chủ vòng tay hờn hử nói :

- Nhị vị đã rộng lượng, tiểu đệ xin bái tạ:

Âu Dương phu nhân bần khoản :

- Chỉ sợ. Tang Sư Thúc sẽ vì bầy sa Long mà liều mạng với chúng ta.

Trang Chủ nghiêm giọng :

- Phu nhân yên tâm. Ta sẽ cầm chân sư thúc cho đến khi các vị đây giết hết lũ quái thú.

Bích San bỗng xen vào :

- Nhưng hài nhi muốn biết chư vị sẽ dùng cách nào để giết bốn mươi sáu con Sa Long có lớp da kiên cố ấy ?

Thiên Tà vuốt râu cười đáp :

- Trong thời gian bị giam giữ, ta đã suy nghĩ về vấn đề này. Nhược điểm của Sa Long nằm ở đôi mắt và xương sọ. Trường kiếm quá nhẹ nên không có tác dụng. Phải dùng côn sắt nặng nề mới đập vỡ đầu chúng ra được.

San nhi vui vẻ nói :

- Sau hoa viên có một trụ thép cao ba sải tay, dùng làm trụ treo đèn. Nếu cắt ra được thì tốt biết mấy. Để hài nhi cho người đem vào lò rèn trong trấn.

Tống Thu lắc đầu :

- Không cần đâu San muội. Ta có thể làm được việc ấy.

Lãnh Diện bèn theo Xuân Nhi ra vườn nhỏ cây trụ thép đem vào. Thân trụ to bằng cổ tay một tiểu đồng, đen bóng màu thép tốt.

Tống Thu đo đạc, chia làm ba đoạn bằng nhau rồi dùng Ngư Nha Hoàn cắt ra. Hơn nửa canh giờ sau chàng mới hoàn tất công việc.

Âu Dương Trang chủ khen ngợi :

- Chiếc vòng này quả là báu vật hãn thế.

Địa Tà mỉm cười :

- Năm xưa, Dịch Khúc Quân bị vợ chồng ta đả thương, phát sinh cừ hận. Không ngờ giờ đây Thu Nhi lại là người kế nghiệp của lão.

Tống Thu thở dài :

- Dịch Môn chủ bị người ám toán, phơi xương nơi rừng vắng. Hài nhi đang cố điều tra xem ai là hung thủ ?

Thiên Tà giật mình :

- Lạ thực ! Dịch lão đầu là thủ lĩnh của bang sát thủ, lại là người cơ cảnh thâm trầm đâu thể bị đánh phá được ?

Tống Thu điềm nhiên đáp :

- Nếu bị bằng hữu chí thân ra tay thì chẳng bậc cao nhân nào tránh chết.

Địa Tà sững sốt :

- Thu Nhi hoài nghi Hoàng Hoa Cung Chủ Triệu Sư ản hay sao ?

- Thưa phải ! Xin mẫu thân cho biết đôi chút về họ Triệu.

Thái Đàm Thủy trầm ngâm, chậm rãi đáp:

- Sư ản tướng mạo đoan chính, anh tuấn, phong thái đường bệ và rất mực quân tử. Trí tuệ của lão cũng thuộc hàng siêu phàm ngôn từ cẩn trọng, tính tình điềm đạm, hòa nhã. Vì vậy, ngay cả một ma đầu hiếu sát như Dịch Khúc Quân cũng mến mộ, coi là tri kỉ. Nhưng

có lần ta vô tình phát hiện hắn trộm nhìn ta với ánh mắt vô cùng tà quái. Từ ấy ta luôn tự hỏi phải chăng đằng sau gương mặt thánh nhân ấy là một tính cách hoàn toàn khác hẳn.

Thiên Tà tiếp lời :

- Họ Triệu nhỏ hơn ta đến mười mấy tuổi nhưng phong thái của lão khiến ta cũng yêu mến định kết làm anh em. Nhưng do mẫu thân người can ngăn nên chuyện đó không thành. Rồi Sư tổ người bắt về Bạch Đế ẩn cư. Không còn gặp lại, sau đó mới nghe lão kết giao với Môn chủ Huyết Kiếm Môn.

Tống Thu phân cân :

- Nhưng tại sao lão lại không lấy Huyết Kiếm Môn lệnh phù ?

Lãnh Diện Thái Tuế rụt rè nói :

- Bẩm Môn chủ ! Nha Ngư Hoàn là vật gia bảo của Dịch Môn chủ Trừ thủ hạ Huyết Kiếm Môn, người ngoài chẳng bao giờ được thấy lệnh phù.

Tống Thu gật đầu :

- Phải rồi, Đới Đại huynh có kể rằng đã phát hiện vật này dưới bụng bộ xương. Hung thủ lại không biết họ Dịch có Nha Ngư Hoàn nên chẳng lục soát làm gì.

Chàng lại hỏi Địa Tà :

- Mẫu thân. Ngoài Sát Nhân Vương, trong võ lâm trăm năm trước còn có kiếm thủ nào xuất sắc nữa ?

Thái Đàm Thủy suy nghĩ một lát đáp rằng :

- Ta nghe kể ở Sơn Tây có một kì nhân danh hiệu là Đồ Long Kiếm Khách. Lão đã từng so tài với Sát Nhân Vương, qua nổi ngàn chiêu mới chịu bại. Nhưng vì sao Thu Nhi lại hỏi thế ?

- Bẩm mẫu thân. Hải nhi đoán rằng Hoàng Hoa Cung Chủ ám hại Dịch Môn chủ xong liền tổ chức Mai Hoa Sát Thủ Hội, độc chiếm kinh doanh ngành giết mướn. Hải nhi đã từng thấy lão thi triển thuật Ngự Kiếm, do đó, mới nghĩ rằng lão là truyền nhân của một bậc cao thủ tuyệt thế, tương đương với Sát Nhân Vương. Hải nhi tinh thông cả hai pho Diêm Vương Tuyệt Kiếm và Huyết Kiếm Tàn Chi của Sát Nhân Vương mà tự nhận không bằng lão.

Địa Tà ngỡ ngàng :

- Thu Nhi nói sao ? Hai pho kiếm kia đều cùng chung nguồn gốc à ?

Tống Thu gật đầu, kể lại cuộc gặp gỡ với Không Không Môn chủ Sở Lãm Cổ. Thiên Tà hoan hỉ :

- Thu Nhi đã học được Huyền Cơ Kiếm Pháp thì còn sợ gì ai nữa.

oOo

Sáng hôm sau, Âu Dương Trang chủ được Thiên Địa Song Tà và bọn Tống Thu đến Tang gia trang. Họ chặn ngang cổng sơn cốc nuôi quái thú. Sa Thượng Thần Y thấy hai tù nhân đứng trước mặt mình, lão bàng hoàng dụi mắt. Địa Tà cười nhạt bảo:

- Tang lão đầu ! Bọn ta đến đây không phải để trả hận mà là để yêu cầu lão từ bỏ dã tâm thống trị, bầy quái thú kia là hiểm họa cho bách tính, chúng ta bắt buộc tiêu diệt. Lão khôn hồn thì đừng cản trở.

Âu Dương Hoài Nam vòng tay nói :

- Sư thúc ! Mưu đồ xưng vương của sư thúc đã bại lộ. Tiểu đệ kế thừa di chí của phụ thân nên không thể khoan tay. Nay Thiên Địa Song Tà đã kết thông gia với giống họ Âu Dương nên sẵn sàng bỏ qua hiềm khích mong sư thúc thức ngộ mà hủy đàn Sa Long kia đi.

Tang Thân Y nghe giọng nói nghiêm nghị, đây chính khí, hiểu rằng Hoài Nam đã quyết tâm. Lão tự biết không thể địch lại phe đối phương, cố suy nghĩ tìm cách đối phó.

Lát sau, lão giả đồ đau khổ nói :

- Bầy Sa Long này lão phu đã hao tổn biết bao tâm huyết, chẳng nhẫn tâm nhìn người ngoài giết hại. Chi bằng tự tay lão phu hủy chúng đi. Với chất kì độc Tội Tâm phấn, chúng sẽ ra đi yên bình hơn.

Tống Thu vận công truyền nói với Trang chủ :

- Nhạ phụ cứ nhận đi, tiểu tử đã có cách.

Âu Dương Hoài Nam vui vẻ gật đầu :

- Sư thúc có lòng phục thiện như vậy, tiểu đệ rất mừng. Xin người mau ra tay.

Tang Luân Tống trở vào trong lấy một gói bột lớn. Lão tung mình đứng lên đầu cánh cổng. Từng nắm bột theo ngọn gió Nam rải lên đầu đàn quái thú. Hơn khắc sau lũ Sa Long gục ngã không một tiếng kêu.

Tang lão đưa tay áo lau nước mắt buồn bã nói :

- Chư vị có thể vào kiểm tra.

Bích San cười khanh khách :

- Thúc công vào uống trà với thông gia. Tôn nữ và Thu ca vào xem là được rồi.

Đã bàn bạc trước nên Âu Dương Trang chủ rủ Tang Luân Tống vào nhà. Họ Tang thấy hai thiếu niên kia đều tay không nên yên tâm dẫn khách đi.

Hơn khắc sau, Tống Thu và Bích San trở lại. Chàng cung kính bái kiến:

- Tiểu Tôn tế Bách Lý Tống Thu xin ra mắt thúc công. Tang lão đặc ý trong lòng nên hoan hỉ nói:

- Hiền tôn tế dung mạo anh tuấn phi phạm. Lại là ái tử của Thiên Địa Song Tà, tương lai chắc chắn sẽ là bậc anh hùng cái thế.

Lát sau, Âu Dương Trang chủ đứng lên cáo biệt. Chờ mọi người đi khuất rất lâu, Tang Luân Tống mỉm cười bí ẩn, lấy trong rương gỗ ra một lọ sành lớn.

Lão rảo bước về phía Sơn Cốc nhất bọn Sa Long. Bầy quái thú nằm rải rác lù lù như những gò đất nhỏ. Không thấy dấu máu, lão hài lòng nhét thuốc vào miệng từng con, nhảy lên đầu cổng chờ đợi.

Bầy Sa Long hồi tỉnh lại, kêu lên những tiếng quái dị, chúng cố đứng dậy nhưng lại ngã lăn ra. Tang lão biến sắc phi thân xuống xem xét. Toàn, bộ bốn mươi sáu con quái thú đều bị cắt hết nhượng chân. Chúng vĩnh viễn không đứng lên được nữa.

Sa Thượng Thần Y như người bị sét đánh ngang tai, thần thờ đứng chết lặng, miệng rít lên :

- Tống Thu ! Ta thề sẽ không tha cho người.

Lão ử rữ trở lại Tang gia trang, lưng còng hẳn đi. Lão tự trách mình đã đưa cổ cho đối phương trông thòng lọng. Không ngờ, ngoài ba cây gậy thép kia, bọn Tống Thu còn có một vũ khí sắc bén vô song rạch đứt lớp da dày và gân cổ chân Sa Long.

Tang Luân Tống thức trắng một đêm, hôm sau, giải tán gia nhân, thu xếp hành lý bỏ đi.

OOo